Patrick - Neckář, Václav

Dlouhej Patrick a jeho malinkej syn
vstávají denně časně ráno.
Zdraví slunce a pozdraví trávu
a všechno ostatní je jim dáno.
Nezamykaj, nemaj dveře,
jen sa ráno zvednou a jdou dál.

Patrick má modrej telefon,
kterej nikdy nezazvoní,
celej den u něj sedává,
čeká, poslouchá, hlavu kloní.
Potichounku do něj brouká,
dokola si stále zpívá
svo-o-ou, svou, píseň svou.

Hej, ty tam, poslouchej,
hej, ty tam, poslouchej,
hej, ty tam, poslouchej.
Já chci tam, kam mraky se teď řítí,
tam, kde řeka se do moře vlévá,
hej, ty tam, poslouchej.

Patrick říká: auto, synku,
to jen železnej motýl,
nechytej ho ještě, nenašel se ten,
kdo by ho zkrotil.
Porazí tě, zabije tě
a pak klidně tiše letí.

Nejlíp je ti v měkký trávě
v chladným stínu stromů.
V kteroukoliv pak stranu půjdem,
půjdem jen směrem domů.
Pak vzal Patrick telefon
a do sluchátka mlčel píseň
svo-o-ou, svou, píseň svou.

Hej, ty tam, poslouchej,
hej, ty tam, poslouchej,
hej, ty tam, poslouchej.
Já chci tam, kam mraky se teď řítí,
tam, kde řeka se do moře vlévá,
hej, ty tam, poslouchej.

Z bílých zdí jde strach,
plášť a bílý práh.
Křídla, který máš,
marně rozpíná-a-a-áš.

Doktor řek: Patricku, auta jsou auta,
tvůj telefon není zapojen.
V moderní společnosti každý má doma,
s výchovou syna nejsem spokojen.
Blázen Patrick teď naposledy sedí
a do dlaní někomu telefonuje
píseň svo-o-ou, svou, píseň svou.

Hej, ty tam, poslouchej,
hej, ty tam, poslouchej,

hej, ty tam, poslouchej.
Já chci tam, kam mraky se teď řítí,
tam, kde řeka se do moře vlévá,
tam, kde řeka se do moře vlévá.
Hej, ty tam, poslouchej,
hej, ty tam, poslouchej,
hej, ty tam, poslouchej,
hej, ty tam, poslouchej.

Dlouhý týdny jdou
jen tak náhodou,
přísný přesný čas
kráčí kolem ná-a-a-ás.

Jen sem-tam zvoní
můj žlutý telefon
a nikdo tam.